

loven fastslaaede Princip, at enhver Befalingsmand først skal være vaabenværet som Menig. Efter at have været underkastet en Prøve, svarende til den, som nu aflægges ved Officersskolens næstnyngste Klasse, indtræde Eleverne i Skolens yngste Klasse, der svarer til den nuværende næstældste, men dog saaledes at Undervisningstiden er indskrænket fra 2 til 1½ Aar. De 3 Måneders praktisk Tjeneste, som Hærløven fordrer af Eleverne under deres Ophold ved Officersskolen, er opgivet, og desuden meddeles ikke yngste Klasse den Undervisning i særlige Fag, som i Følge de nu gjældende Regler gives de Elever, der ønske senere at optages i ældste Klasse. I denne sidste er derimod den nævnte Undervisning optagen, hvorfor ældste Klasses Undervisningstid er forlænget til 2 Aar. Naar de Elever, der have bestaaet Afgangsprøven i yngste Klasse, have forrettet 6 Måneders praktisk Tjeneste som Sekondlieutenant, kunne de forfremmes til Premierlieutenant og altsaa indtræde i denne Stilling 2½ Aar, efter at være indtrædte i Hæren som Rekrut og 2 a 3 Aar tidligere end under de nu bestaaende Forhold.

(§§ 67—82.) For at modvirke, at Underofficererne efter kort Lids Forløb skulle søge bort fra deres militære Stilling, bestemmer Forslaget, at ingen Korporal kan forfremmes til Sergent, og ingen Sergent til Oversergent, med mindre han paatager sig en fortsat Tjeneste som Underofficer i mindst 2 Aar.

Flerparten favner en Bestemmelse i Forslaget om Officerernes og Underofficerernes Forsættelse.

(§§ 83—88.) Det forekommer Flerparten, at de Kapitainer, der indtræde i Generalstaben, bør forinden have tjent 2 Aar som Kapitainer i deres Vaaben. Det har stillet Ændringsforslag i saa Henseende og ligeledes til § 87 (om Generalstabens Oberstlieutenantpladser), for at bringe Overensstemmelse i Udtrykkene tilveie.

Flerparten er enigt om, at der i Loven maa optages enten særlige Bestemmelser om Forfremmelseslister eller den almindelige Bestemmelse, at der ved kongelig Anordning fastsættes Regler for Udfærdigelsen af de nævnte Lister, og det forbeholder sig at stille Ændringsforslag i saa Henseende.

Den nu gjældende Hærløve fastsætter ikke blot Aldersgrænser, ved hvilke forskellige Befalingsmandsklasser skulle affæddiges, men tillige en 3 Aar lavere Aldersgrænse, udenfor hvilken den Paagjældende ikke kan forfremmes. Denne sidste Bestemmelse virker uheldigt, da Vissheden hos den Paagjældende om, at hans militære Bane om kort Tid er afsluttet, vil svække hans

Lyst og Tjenestevær og derved bevirke, at Afdelingen kan drage mindre Nytte af ham. Efter Forslaget er denne Aldersgrænse bortfalden, derimod er den Ret, som nu en Premierlieutenant, der har naaet 42 Aars Alderen, og en Kapitain, der har naaet 52 Aars Alderen, har til at kunne forlange Afsted med Pension efter Pensionsloven, bibeholdt. Det forekommer Flerparten, at Billighed taler for, at der tilstaaes den Oberstlieutenant og den Oberst, der har naaet 60 Aars Alderen, og den General, der har naaet 65 Aars Alderen, en lignende Ret, — en Ret, der ivoirigt vistnok meget sjældent vil blive benyttet.

Det et Mindretal nævner Frygt for, at de faktisk forholde Aldersgrænser ville kunne indvirke meget uheldigt paa Forfremmelsesforholdene og paa den Frihed, der maa findes navnlig hos Kapitainer og Lieutenanter, stiller det et Ændringsforslag, som gaar ud paa at bibeholde de nu værende Aldersgrænser.

Skjøndt Flerparten ikke i Almindelighed kan tillægge det saakaldte lokale Forsvar nogen Betydning, forekommer det det dog, at man vilde kunne drage Nytte af et saadant paa Bornholm, dels paa Grund af Dens ringe Størrelse og dens Form, dels fordi dens Bævnng er forsynet med Artilleri; hertil kommer, at det bornholmske Mandskab, umiddelbart forinden det overføres til Bævnngen, har havt 2 Aars Tjenestetid ved Hærens Afdelinger og altsaa er fuldstændig ligesaa vaabenværet som Rigets øvrige Forsvarstyrke. At Bornholms Bævnng er en gammel historisk Institution, burde maaflse ogsaa ligeevner for dette Spørgsmaal komme i Betragtning.

Mindretallet (Hassel og Hauerslev) maa henvise til de Betragtninger, der ere fremsatte af Mindretallet i Landstingets Uvalgs Betykning af 27de Marts d. A. Det maa fastholde, at en Revision af Hærløven af 6te Juli 1867 bør have til Maal at føre os nærmere til Virkeliggjørelsen af den Folkevæbnngstank, der er nedlagt i den nugjældende Hærløve ved den almindelige Vernepligt og alt Mandstabs Vaabenvævelse og ved den forfattede Tjenestetid og ubiviede Anvendelse af værnepligtige Befalingsmand. Det maa fremdeles fastholde, at man ved Revisionen bør tilstræbe at formindste Udgifterne til Hæren, saa at de om mulig føres tilbage til det Beløb, som Forsvarskommissionen i 1866 fandt forspørligt, nemlig omtrent 7 Millioner Kr. og som omtrent svarede til den Beregning over Udgifterne, der dengang ledsagede Forslaget til Lov om Hærens